

Μια ολλανδή εικαστικός κλείνει το μάτι στην Αθήνα της κρίσης

Οι αγγελίες με τα «Δωρίζεται» δεν είναι φάρσα, αλλά καλλιτεχνικό project

της ΕΑΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ

«Μιαμε να πωλάω τα χαρτιά γραμμένα από τη βουλή, στο πεζόδρομο του Ελληνικού, όταν η μισότητα για πολιτική δράση για όλα αυτά που γίνονται και «βιάζονται» στην Ελλάδα» λέει η Μασίκε

«Στο Κουκάκι έχουν κολλήσει χαρτιά στις βιτρίνες και γράφουν τα δέδια μαγαζιά τους». Αυτή και μόνο η φράση μιας φίλης αρκούσε για να ξεκινήσουμε μια βόλτα στο Κουκάκι. Ανάμεσα στις αρίστες, στα κτήρια «εννοιάζεται» και στα «πωλείται» που ήταν κολλημένα στις βιτρίνες των δεκάδων κλειστών καταστημάτων διέκρινες και τα περιβόητα κτήρια «ΔΩΡΙΖΕΤΑΙ», χωρίς όμως να αναφέρονται ποθενά τα στοιχεία επικοινωνίας του υποψήφιου δωρητή.

«Πρώτη φορά τα βλέπω» λέει υπάλληλος βιβλιοπωλείου της περιοχής. «Κάποιος τα έχει κολλήσει για πλάκα. Αυτά τα μαγαζιά είναι για αρκετό καιρό κλειστά και οι ιδιοκτήτες δεν έχουν εμφανιστεί» περιγράφει στο βήμα κάτοικος της οδού Δημοκρακοπούλου.

«Δεν το έκανα για αστειό, ήθελα να κάνω τον κόσμο να σκεφτεί κλείνοντας του το μάτι, χωρίς να είμαι ανστηρή μαζί τους» εξηγεί στο «Βήμα» η ολλανδή εικαστικός **Maaïke Stutterheim**, έμπνευση της οποίας ήταν το συγκεκριμένο project.

■ Η γλώσσα του δρόμου

Η Μασίκε επισκέπτεται τη χώρα μας από μικρή ηλικία και την αισθάνεται σαν δεύτερο σπίτι της. «Παλιού έβλεπα χαρτιά που έγραφαν εννοιάζεται ή πωλείται και σκέφτηκα ότι κάτι πρέπει να κάνω με αυτή τη γλώσσα του δρόμου. Ήθελα να κάνω κάτι με τα δέδια καταστήματα. Ήμουν εδώ πέρσι και πρόπερι και είναι οδυνηρό να βλέπεις την πόλη άδεια και τον κόσμο να ζει στον δρόμο. Να μην έχει δουλειά, να μην έχει λεφτά, αλλά όλοι αυτοί οι δέδιοι χέρι να παραμένουν ασηρομοποιητοι. Πρέπει να γίνει κάτι» αναφέρει χαρακτηριστικά.

Η ιδέα του πρότζεκτ αφέρθηκε τον Ελλήνων άρχισε να «παίρνει μορφή» στο μυαλό της τον Ιούνιο. Το πρώτο όμως «Δωρίζεται» μπήκε σε βιτρίνα καταστήματος στις αρχές Ιουλίου. «Τα κολλούσα το βράδυ και το επόμενο πρωί πήγαινα και τα φωτογράφιχα. Αρκετά παραμένουν ως και σήμερα, κάποια όμως τα αφαίρεσαν άμεσως, δεν τους άρεσαν. Άνθρωποι που με έβλεπαν την ώρα που τα κολλούσα με ρωτούσαν 'Τι δωρίζεις;'. Λέει η